

Ningú ens traurà les ganes de viure si som a Las Vegas

El Petit de Cal Eril desplega a Sant Feliu de Guíxols dins el Festival Porta Ferrada les cançons del seu últim disc, que ja són tan celebrades com els clàssics de la seva discografia

I sona Aigua fosca, amb aquell ningú sap què ha de fer en aquest món tan salvatge. D'aquest nou disc deliciós en sorgeixen tantes preguntes com poques ganes d'esbandir dubtes. "El món és ben complicat", rebla Pons, després d'entonar Hi ha dies que no entenc què coi em passa, (...) tot em cansa de la cançó Ni rei, ni déu, ni pàtria. El descans que s'ha pres el grup l'ha provat, es nota en els moviments sinuosos de Pons, en la manera com el grup s'esmera en fer de cada final de cançó tota una demostració de talent, com en Ara o mai, Som transparents, Sento, Amb tot o a la nova mes ja esdevinguda clàssica Ara no sé què dir-te. La il·lusió del grup no era només pels continus aplaudiments del petit i heterogeni comitè que va aplegar a la sala, amb menuts i tot, sinó per una revelació que Pons va fer cap a la recta final del concert: "Sant Feliu va suposar per mi el descobriment de l'existència de la música més enllà del que escoltes, sinó del que mou i et fa voler ser partícip i canviar les coses", va admetre. "Si no hagués estat per això, potser ara no seria aquí". Un bis amb Ei! Sents com refila l'òliba i un altre comentari ensabonador cap als ganxons "diuen que si bé la Bisbal és el Liverpool català, Sant Feliu n'és el Chicago" (i que no se'ns enfadin els bisbalencs); van tancar un concert i refermar esperits. Com diu la cançó, "ningú no ens treurà mai les ganes de viure". Ni de riure, ja que hi som.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/07/ningu-ens-traura-les-ganes-133166276.html>